

Ceļā...

Ar iededzinātām Adventa svecītēm ir sācies ceļš uz gaismu... Gada nogalē vienmēr ir daudz darba un maz laika. Laiks skrien. Taču tieši tagad ļausim vaļu saviem sapņiem, tieši tagad, kad ir daudz darba un maz laika... Pašā tumšākajā laikā kāda sapņa dzirkstelīte uzvirmos gaisā un ieķersies kāda eņģeļa spārnos, lai to aiznestu savam piepildījumam. Sapnis, Adventa gaismas apspīdēts, ir maigs un trausls, taču ar katru dienu iemirdzas arvien spožāk un spožāk. Rainis ir teicis: „Sapni nepeļat. Sapnis ir visu labdaris... sapnī i aklais redz, i kurlais dzird, i sērdzīgais ir vesels. Tikai viena vaina – sapnis nav dzīve. Bet ļaujiet sapnim vaļu – viņš ir pašu dzīvi pārvērtis un padarījis to labu.” Adventa gaismas apspīdētajam sapnim mēs ticam, mēs ticam sapņa piepildījumam un tikai ticībai ir vislielākais spēks...

Man atāust atmiņā tālā bērībā Latgales pierobežā piedzīvotais notikums, kurš atkārtojās gadu no gada... Ziemassvētku vakarā vecmamma no siena šķūņa vienmēr ienesa sauju vismalkākā siena sauju, kurš bija domāts aitām, un uzlika saimes galda vidū, pāklājot ar sniegbaltu krustdūrienā izšūtu sedziņu. „Tas mazajam Jēzuliņam, ja nu viņam būs jādzimst mūsu mājā”. Tajā laikā mūsu mājā elektrības vēl nebija, lampa tika nodzēsta un bija jāiet gulēt, lai no rīta agri celtos un dotos uz baznīcu. Un gadu no gada, bērns būdama, izmisīgi centos Ziemassvētku naktī neaizmigt, lai sagaidītu mazo Jēzuliņu, lai sagaidītu brīnumu un sapņa piepildījumu. Taču katru gadu miegs vienmēr izrādījās stiprāks par mazā bērna vēlmi sagaidīt brīnumu. Cik milzīga bija vilšanās no rīta ieraudzīt, ka mazā Bētleme silīte ir tukša! „Tu nogulēji brīnumu”, tā babiņa, „viņš jau ir baznīcā.” Nogulēt brīnumu Ziemassvētku naktī... bērnam neizsakāmi sāpēja sirds... Un tad pošānās uz baznīcu agrajā rīta stundā, ceļš kājām ejamais, prieks, ja kāds zirga pajūgā paņēma līdz baznīcai... Manī vēl joprojām ir saglabājusies tā trauksmainā sajūta, kad, ejot baznīcā pie improvizētās Bētleme Jēzus silītes aiz vecmammās, pašķīrās priekšā stāvošie baznīcēni, lai dotu ceļu... un sauja saspīestās kapeiciņas, ko ielikt ziedojumu kārbīnā, no uztraukuma jau bija kļuvušas miklas... „Tur viņš ir! Mans Ziemassvētku brīnums, kuru es nogulēju...” Bērns patiesi ticēja Ziemassvētku brīnumam! Nešaubīgā uzticēšanās un ticība visa notiekošā patiesumam...

Laiks skrien. Ir pagājusi vesela mūžiņa no tiem Ziemassvētkiem... Daudz kas ir manījies uz neatgriešanos, taču ir palikusi ticība brīnuma esībai.

Laiks skrien... Nemanot ir paskrējis gandrīz pusgads šeit, Ventspilī... Ir noticis brīnums... Jā, jā! Citādāk es to nemaz nevaru nosaukt! Palikt bez darba, būt sadragātai un iznīcinātai (sajūtas), mēģināt rast skaidrojumu savai iznīcināšanai un pusgadu dzīvot tikai ar vienu pulsējošo jautājumu: „Kāpēc?” Un paspert soli pretī atvērtajām durvīm, kur saka: „Nāc! Mēs gaidām Tevi!” Pieņemt, ka darbs pats tevi atrod, nevis otrādi. Atskatoties uz aizvadīto gadu, man ir dažas ļoti vienkāršas atziņas par dzīvi, gribas teikt, pat elementāras, taču nekādā gadījumā nepretendēju uz viszinību un visgudrību... Pirmā – vienmēr ir jāiet tur, kur tevi aicina un gaida. Otrā šī gada atziņa – ja kāds nepieņemami izturas attiecībā uz tevi vienu reizi, tad var domāt, ka tā ir nejaušība, sagādīšanās. Ja notiek otru reizi, tad viennozīmīgi, tā ir sistēma un ar nejaušību nav nekāda sakara, un trešo reizi vienkārši nedrīkst pieļaut. Un trešā – dzīve ir jāpieņem tāda, kāda tā ir. Tā vienkārši mēdz notikt...Pieņemt visu, kas notiek un saskaņā ar savu sirdi iet tālāk... Tikai saskaņā ar sirdi.

Katrai Ventspilī pavadītai dienai ir īpašs stāsts! Kāds teiks, ka pārspīlēju. Nē! Nekādā gadījumā, jo katru dienu manā dzīvē ienāk kaut kas patīkams... Kāds palīdz izvēlēties orhideju podiņu veikalā, kāds palīdz ieliet mašīnā logu tīrāmo šķidrums, kāds skolas bērns uzdāvina uzzīmētu taurentiņu... Un viens no spilgtākajiem stāstiem ir par skolas koncertu Latvijas Republikas svētkos. Koncerta noslēgumā mūsu skolas absolvents Andrejs dziedāja „Nekur nav tik labi kā mājās.” Atskatot melodijas pirmajām skaņām, man kaklā savēlās pamatīgs asaru kamols, kurš tajā mirklī aizrāva elpu. Kur ir manas mājas? Mājas esot tur, kur esot cilvēka sirds. Kur ir mana sirds? Baltinavā? Protams! Jelgavā? Protams! Ventspilī? Arī! Cauri visai Latvijai katrā vietā pa gabaliņam, jo nevar būt bez sirds, bez dvēseles tur, kur tu esi. Nav iespējams darīt darbu bez sirds klātesamības. Prāts šīs dziesmas laikā teica ļoti kategoriski: “Tikai nesāc raudāt!” Bet ir sirds un dvēsele bija daudz stiprākas par prātu... Tās raudāja, un asaru tērcītes vienkārši plūda... Pēc koncerta uzdāvinājām koncerta dalībniekiem „Ventas Balss” galvenās redaktora G. Mertenas atziņu grāmatu. Pēc kāda mirkļa pie manis pienāca Andrejs ar lūgumu, lai es ierakstot grāmatā veltījumu. Biju ļoti, ļoti apjukusi, apmulsusi... Es, kura knapi ir apsildījusi degunu skolā, skolas absolvents lūdz, lai ierakstu veltījumu!? „Es redzēju Jūsu emocijas...,” tā Andrejs. Man tas bija ļoti liels pagodinājums.

Katrai dienai ir savs stāsts. Tas ir tik vienkārši, jo katra diena mums ir miliona vērtā tikai tāpēc, ka tā mums ir dota, ka mums ir dota iespēja būt... Un īstā dzīvē ir ar šodienas stāstu.

Dzīvi var dzīvot dažādi – var uzskatīt, ka brīnumu nav šajā pasaulē, bet var katru mirkli, katru dienu, kas mums atvēlēta izdzīvot kā brīnumu. Ticība ticēt brīnumam... un tā dara dzīvi krāšņu. Kā bērībā!

Cik patiesi esam ceļā uz gaismu, uz nebeidzamo gaismu, kas ir pāri visam, jo pasaule jau ir tikai mīlestības dēļ, pasaule nevar būt nemīlestībā... TICĪBA, CERĪBA, MĪLESTĪBA... Vai mūsos ir vēlme būt TICĪBĀ, CERĪBĀ, MĪLESTĪBĀ? Atbildēsim katrs sev! Tikai sev!

Atvēlēsim laiku draudzībai, jo tas ir ceļš uz laimi! Atvēlēsim laiku sapņiem, jo tie mūs aiznesīs līdz pat zvaigznēm! Atvēlēsim laiku, lai redzētu, kas notiek ap mums, jo diena ir par īsu, lai varētu ļauties savtībai! Atvēlēsim laiku smiekliem, jo smieklis ir dvēseles mūzika!

Gadu mija lielākā dāvana ir iedvesma un prieks par dzīvību un dzīvošanu. Lai pietiek drosmes vēlēties un spēka vēlmes piepildīt! Lai iededzinātās Adventa sveces mums izgaismo ceļu Jaunajā gadā! Lai patiesi noticam Ziemassvētku brīnumam! Lai mūsu sirdis atsaucas TICĪBAI, CERĪBAI un MĪLESTĪBAI ! Lai svētku laiks vieno un palīdz noticēt gaismai! Gaišus mums visiem Ziemassvētkus un laimīgu Jauno gadu!